

norerer det faktum, at gruppen på tålt ophold på ingen måde er homogen – tværtimod. Der er tale om en de facto-frihedsberøvelse. Center Sandholm omdannes til et fængsel. Der henvises i bemærkningerne direkte til, at centeret er indhegnet, og at Røde Kors fører adgangskontrol. Til det svarer Røde Kors i sit høringssvar, at man ikke kan medvirke til frihedsberøvelse, at port og hegn er til for at holde uvedkommende ude, ikke for at holde beboerne inde. Samtidig siger Foreningen af Offentlige Anklagere, at forslaget ikke er tilstrækkelig klart og præcist, for så vidt angår opholdsbegrebet, hvilket gør retsforfølgelse af manglende overholdelse svær.

Hvad så med konventionerne? Ja, der lytter vi til sagkundskaben, og Advokatrådets Strafferetsudvalg siger med direkte henvisning til menneskerettighedsdomstolens praksis, og jeg citerer: »at de danske regler om kontrollen med administrative udvisninger af personer, der anses for en fare for statens sikkerhed, ikke lever op til vore internationale forpligtelser...«.

Advokatrådet sammenligner forslagets kombination af ophold og meldepligt med varetægtsfængsling, og der er derfor enighed om blandt advokatstanden i Danmark, at der bør sikres en domstolskontrol.

Hvad så med praksis? Hvordan skal meldepligt og opholdskrav efterprøves i praksis? Dansk Røde Kors siger, som jeg har været inde på, klart fra. De kan ikke administrere Center Sandholm, samtidig med at de deltager i udmåntningen af det her forslag, og fremhæver endvidere, at man ikke kan sikre de frihedsberøvedes familieliv.

Vi føler det på baggrund af de bemærkninger og høringssvar, som er givet, betryggende, at der er et tilstrækkeligt værn om den nationale sikkerhed og offentlige orden i forhold til personer på tålt ophold, for man kan allerede i dag fastlægge en daglig meldepligt og fastlægge, at der skal tages ophold et bestemt sted. Derfor kan vi i Det Radikale Venstre på det foreliggende grundlag ikke medvirke til vedtagelse af et lovforslag, som så massivt har mødt kritik for at være utidigt, for at være upræcist og være ud over al rimelig forståelse af den almindelige retssikkerhed i et demokratisk retssamfund.

Jeg skal gentage min opfordring til, at regeringen tager bestik af situationen, af kritikken og ikke mindst af dommen fra Højesteret og stiller forslag om, at forslagets behandling stilles i bero, indtil udvalget har færdiggjort deres arbejde om administrativ udvisning.

Hvordan så med kampen mod terror? Har processen her været en sejr for kampen mod terror? På ingen måde. Det indtryk, der står tilbage, er, at tre personer, som er mistænkt for at planlægge et terrorattentat, ikke bliver retsfulgt. Til gengæld har regeringen gjort det, den har fået for vane, nemlig indskrænket retssikkerheden for alle andre, mens de mistænkte terrorister slipper for tiltale og fratages deres mulighed for at forsvare sig mod anklagerne. Ikke en sejr i kampen mod terror, men en sejr for dem, der er villige til at lade hånt om fundamentale vilkår i et demokratisk retssamfund. Jeg troede faktisk, at det var dem, der er modstanderne i kampen mod terror.

Kl. 12:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren, og vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 12:40

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Forleden sagde USA's ny præsident, Obama, følgende til tv-programmet 60 Minutes:

Jeg har sagt gentagne gange, at jeg har til hensigt at lukke Guantánamo, og det vil jeg gennemføre.

Ifølge Obama er det for at højne USA's moralske anseelse, og det er ærlig talt også på tide. Guantánamo er i den grad et symbol på det hykleri, der er forbundet med kampen mod terror. Kampen for at forsvare grundlæggende menneskerettigheder og demokrati vindes ikke ved at underminere demokratiske rettigheder, og præcis derfor er det så meget desto mere foruroligende, at vi i dag behandler et forslag, som forringer forholdene for retsløse mennesker, og som viderefører Guantánamoprincipper i Danmark i stedet for at afskaffe dem.

Argumentet for Guantánamo var, at de pågældende personer var så farlige, at det betød, at principperne om, at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist, og at man har krav på at komme for en dommer, ikke skulle overholdes. Det bør være åbenlyst for enhver, at det argument ikke holder. Grundlæggende menneskerettigheder gælder for alle og kan ikke gradbøjes, heller ikke selv om anklagerne er alvorlige. Præcis den pointe er også baggrunden for den kritik, USA har fået, ikke bare fra Amnesty International og menneskerettighedsorganisationer, men også fra vores egen statsminister, der jo ellers som bekendt er en stor beundrer af George